

Estonia-vierailu:

Valloittavat naamiohuvit

Estonia-teatterin musiikkipuolenkin ennakkomaine on hyvä. Varauhimme paljoo, mutta yllätyimme silti myönteisesti. Jokainen tämän Verdi-esityksen yksittäiskohta kertoi taustana olevasta pitkälle ehtineestä säveltäiteellisestä viljelystä — sanalla sanoen: täyskulttuurista, jolla on meillemme paljon annettavaa. Naamiohuvien tulkinnassa eli vahva ja ehjä dramaattinen kokonaisuus, ensembletyö oli hiottua ja joustavaa, ohjauksellinen linja oli kenties hiukan vanhahtavasti "tähtiteatteria", mutta kauttaaltaan solidia työtä ja vankan laulajakaartin toteuttama. Esityksen korkeasta yleistasosta kohosi erikoisesti esiin korkean kansainvälisen luokan tenori Hendrik Krumm, joka italialaisen opintoaikansa pohjalla on ehtinyt omaksua belcanton parhaimmillaan, jolla on vahva inspiroitumisen kyky, luontainen musikaalisuus ja voimakas, persoonallinen säteilyvoima. Hendrik Krummista tuli keskiviikkoisen Estonia-illan perusteella vankka uusi nimi yleisömmetietoisuuteen: hän tulee saamaan tästä lähtien Helsingissä täydet huoneet.

Tenori Hendrik Krumm on päivän nimi musiikkielämässämme.

Edellä mainittua ei sanottu muuta yhteyttä väheksyen. Baritonit Tiit Kuusik on vanha tuttavamme muutaman vuoden takaa, jolloin hän lauloi Bulevardilla menestyksellä Rigoleton ja Rossinin Figaron: hra Kuusikin ääni on komea, alueeltaan poikkeuksellisen laaja ja hänen näyttelijäntyönsä on miehekkään koruton ja loppuun harkittua. Laulajattarista kohosi esiin Viron johtavien taiteilijoihin kuuluva Aino Külvand, joka omaa voimakkaan ilmaisuvoimaisen äänen. Hänen Ameliansa oli mieleenpalmuva, eletty suoritus, joka voimakkaasti vetosi yleisöön. Rva Külvandin äänessä on hieman slaavilainen väri, jollaisia meillä oopperalavalla harvemmin kuullaan. Urve Tautsin mezzo ei soinut teknisesti viimeisteltynä, mutta tämänkin taiteilijattaren kohdalla on syytä puhua voimakkaasta teatteritemperamentista ja solidista musikaalisesta koulutuksesta. Aivan valloittava oli Helena Solovjovan raikas, irteä hovipoika, joka hallitsi pienehkön mutta kellonkirikkaan äänensä taide-

mestarityön pohjalla olemme täällä muodostaneet: Kustaa III:n hovin rappeutunut ilmapiiri, Kustaan itsensä narsistinen teatralisuus, myrkyt ja tikarin parfyymelhin ja pitsihin kätkeytyä todellisuus, eivät tästä ohjauksesta välittyneet. Kysymyksestä oli kyllä voimakas Verdi-työ, jonka henkilötyöt ja tyyppit olivat loogisia ja psykologialtaan vakuuttavia — kuitenkin paremmin omiaan Bostoniin tai Milanoon kuin meille niin tuttuun kustavilaiseen Ruotsiin. Mägi muotoilee kohtausten dramaturgian terävin ja väkevästi vaikuttavien kontourein, ja erikoisen huomattava on hänen visuaalinen fantasiansa. Ulrikan kohtaus puolisine, aavemaisine valoineen ja varjoiineen tarjosi suurenmoista katseltavaa, saroin syvästi vertauskuvallinen varjoleikki kuninkaan muutokuvan edessä. Myös attacca-siirtymä Anckarströmin työhuoneesta linnan naamiaisiin toteutettiin kerta kaikkiaan komeasti. Sanalla sanoen: Mägi loi linjansa mestarin varmuudella: ehjän, mielinjäävän illuusion.

Hyvin merkittävä taiteilija on Eldor Renter, joka oli luonut esityksen lavakuvat ja puvut. Ka-

ainoatakaan ilmestöntä sekuntia. Finaalien muotoilu oli mittojen Verdi-taidetta. Estonian orkesteri soitti soinnillisesti ehyesti ja innoittuneena. Komeita ääniä ei liioin puutu Estonian kuorosta, jolla Naamiohuveissa oli raskas urakka. Myös näyttelijöinä kuoron taiteilijat ansaitsevat parhaan kiitoksemme.

Kansallisoopperassa vallitsi keskiviikkona juhlatunnelma. Solmittiin uudelleen sidon kehittyneen kulttuurimaan musiikinäyttämöön, joka edustaa joka suhteessa arvostettavaa tasoa Eurooppalaisen oopperataiteen kokonaisuudessa. Odotamme myös Otellon ja Myrskyjen rannan esityksiltä hyvin paljon. Estonia-oopperaa kannattaa jokaisen kuulla.

Seppo Nummi

ka uusi nimi yleisömmen tietoisuuteen: hän tulee saamaan tästä lähtien Hel-singissä täydet huoneet.

Edellä mainittua ei sanottu muuta yhteyttä väheksyen. Baritonit Tiit Kuusik on vanha tuttavamme muutaman vuoden takaa, jolloin hän lauloi Boulevardilla menestyksellä Rigoleton ja Rossinin Figaron: hra Kuusikin ääni on komea, alueeltaan poikkeuksellisen laaja ja hänen näyttelijäntyönsä on miehekkään korutonta ja loppuun harkittua. Laulajattarista kohosi esiin Viron johtaviin taiteilijoihin kuuluva Aino Külvand, joka omaa voimakkaan ilmaisuvoimaisen äänen. Hänen Ameliansa oli mieleenpainuva, eletty suoritua, joka voimakkaasti vetosi yleisöön. Rva Külvandin äänessä on hieman slaavilainen väri, jollaisia meillä oopperalavalla harvemmin kuullaan. Urve Tautsin mezzo ei soinut teknisesti viimeisteltynä, mutta tämänkin taiteilijattaren kohdalla on syytä puhua voimakkaasta teatteritemperamentista ja solidista musiikillisesta koulutuksesta. Aivan valloittava oli Helena Solovjovan raikas, virteä hovi-poika, joka hallitsi pienehkön mutta kellonkirkkaan äänensä taitajan tavoin. Tämä laulajatar taitaa lavaplastiikan harvinaisen ilmeikkäällä ja viehättävällä tavalla: pojan illuusio oli ilmeinen.

Muissa osissa esiintyivät mm. maassaan suurta arvonantoa nauttiva basso Aaro Pärn, salskea Ervin Kärvet ja huomattavalla, joskin vielä hieman huomattomalla materiaalilla huomiomme herättänyt Ants Asma.

Paul Mägi osoittautui ideakkaaksi ja yhtenäiseen tyylilliseen linjaan kykeneväksi ohjaajaksi. Hänen näkemyksensä teoksesta on toinen kuin se, minkä Gentelen

Tenori Hendrik Krumm on päivän nimi musiikkielämämsämme.

mestarityön pohjalla olemme täällä muodostaneet: Kustaa III:n hovin rappeutunut ilmapiiri, Kustaan itsensä narsistinen teatralisuus, myrkyin ja tikarin parfyymeihin ja pitseihin kätkeytyä todellisuus, eivät tästä ohjauksesta välittyneet. Kysymyksestä oli kyllä voimakas Verdi-työ, jonka henkilöt ja tyyppit olivat loogisia ja psykologialtaan vakuuttavia — kuitenkin paremmin omiaan Bostoniin tai Milanoon kuin meille niin tuttuun kustaviaaniseen Ruotsiin. Mägi muotoilee kohtausten dramaturgian terävin ja väkevästi vaikuttavin kontuurein, ja erikoisen huomattava on hänen visuaalinen fantasiansa. Ulrikan kohtaus naisine, aavemaisine valoineen ja varjoneen tarjosi suuremmoista katseltavaa, sarjoin syvällisesti vertauskuvallinen varjoleikki kunninkaan muotokuvan edessä. Myös attacca-siirtymä Anckarströmin työhuoneesta linnan naamiaisiin toteutettiin kerta kaikkiaan komeasti. Sanalla sanoen: Mägi loi linjansa mestarin varmuudella: ehjän, mielinjäävän illuusion.

Hyvin merkittävä taiteilija on Eldor Renter, joka oli luonut esityksen lavakuvat ja puvut. Kadehdi me Estonia-teatteria tällaisesta lavastajasta, joka yksinkertaisin keinoin saa aikaan hyvin paljon ja jonka käden jäljeltä pienellä lavallamme tuntui olevan kerrankin tilaa. Ohjaajalle antoi huomattavaa tukea myös koreografi Enn Suve, joka käsitteli joukkoja etenkin viimeisessä kohtauksessa luontevan elävästi ja hienostunein ryhmittelyin.

Ratkaiseva osuus illan onnistumisessa oli epäilemättä kapellimestari Vallo Järvellä. Hänen puikkonsa pää rätisi dramaattista sähköä, eikä illan kuluessa eletty

ainoatakaan ilmestöntä sekuntia. Finaalien muotoilu oli mittojen Verdi-taidetta. Estonian orkesteri soitti soinnillisesti ehyesti ja innoittuneena. Komeita ääniä ei liioin puutu Estonian kuorosta, jolla Naamiohuveissa oli raskas urakka. Myös näyttelijöinä kuoron taiteilijat ansaitsevat parhaan kiitoksemme.

Kansallisoopperassa vallitsi keskiviikkona juhlatunnelma. Solmittiin uudelleen sid. kehittyneen kulttuurimaan musiikinäyttämöön, joka edustaa joka suhteessa arvostettavaa tasoa Eurooppalaisen oopperataiteen kokonaiskuvassa. Odotamme myös Otellon ja Myrskyjen rannan esityksiltä hyvin paljon. Estonia-oopperaa kannattaa jokaisen kuulla.

Seppo Nummi